

М. Истинна така се надая и азъ, че чадомое; но вечеръ става: отвързи кърпата да отъ очите си, и нека идеме въ къщата: да доведе-чера тамъ ще ти говоримъ пакъ за Бога да не-кеснаго ти Отца.

РАЗГОВОРЪ Г.

Госпожа Анна не закори обѣщанието си за да побчи Іованча пакъ онъж вечеръ за Бога: сѣдна прочее заедно съ него пррредъ прозорцатъ на обиталницята: немаше свѣтѣ-никъ, но лѣната блисташе толкъ, щодото немаха потреба отъ друго свѣтило: бешее не-кото полно отъ звѣзда. Іованчо привер-женъ въ това зрѣлище прѣа чвствования, които никогашъ не беше чвствувалъ по-перво. “Волкъва е великъ Богъ”, рече той. “Волкъва силенъ требва да е, понеже на-прави и украсава онаа свѣтла лѣна, и сич-ки онаа прекрасна звѣзда”!

М. Истинна, чадомое, и колкото великъ е Богъ, толкъва е и клатъ. Промышлавъ за тебе, и за сичките малки дѣца, и за всякое малко птиче, което прави гнѣздото си по-древесата.